

Arrest

nr. 144 431 van 29 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9februari2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 29 april 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond en kreeg verzoeker eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger dan de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K.E.H, van Belgische nationaliteit. Verzoeker werd hierbij verzocht binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen:

bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de Belg, een geregistreerd huurcontract en een ziektekostenverzekering voor de Belg en de familie.

Op 17 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van tewerkstelling legt betrokkene een schrijven voor van de stad Genk dd. 03.10.2013 betreffende de aanstelling van de Belgische referentiepersoon als begeleider instapje vanaf 04.10.2013. Dit wordt vergezeld van de arbeidsovereenkomst opgesteld op 03.10.2013 en een aantal loonfiches.

Uit het geheel van deze documenten blijkt dat de referentiepersoon contractueel tewerkgesteld is met een vervangingsovereenkomst. Concreet wil dit dus zeggen dat we er geen zicht op hebben hoelang de bestaansmiddelen uit deze tewerkstelling ter beschikking zullen zijn van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg van betrokkene. Om te kunnen spreken van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zou een minimaal toekomstperspectief toch moeten voorhanden zijn, dit is hier niet het geval. Door de aard van de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon, kunnen de bestaansmiddelen niet niet worden aanvaard.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het maandelijks inkomen van de referentiepersoon ongeveer 1100 euro bedraagt. Dit is dus niet ten bedrage van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Het inkomen is dus evenmin toereikend. Gezien de armoederisicogrens voor twee personen heden op om en bij de 1500 euro wordt geschat, zijn bestaansmiddelen ter waarde van 120% van het leefloon voor dit koppel echt wel het minimumbedrag dat dient ter beschikking te zijn, alvorens het verblijf kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker onder meer een schending aan van artikel 42 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet *iuncto* een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat verweerder een te strenge interpretatie van het begrip “stabiele bestaansmiddelen” heeft gehanteerd die het redelijkheidsbeginsel schendt, door de inkomsten uit arbeid van verzoekers echtgenote K.E.H. niet als stabiel te beschouwen louter omdat zij is tewerkgesteld met een vervangingsovereenkomst. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote op het moment van de aanvraag al

8 maanden was tewerkgesteld op grond van deze vervangingsovereenkomst. Verder wijst hij erop dat zijn echtgenote vanaf 27 juni 2014 omwille van haar zwangerschap uitkeringen ontving van de Voorzorg wegens werkverwijdering, en sinds 12 december 2014 uitkeringen wegens moederschapsrust, gezien haar bevalling gepland voor 24 januari 2015. Verzoeker stipt aan dat het niet de bedoeling kan zijn dat zijn echtgenote aangemoedigd zou worden om niet te gaan werken, omdat de kans op een succesvolle gezinshereniging met haar man groter zou zijn indien ze werkloosheidsuitkering zou ontvangen en actief op zoek zou zijn naar werk, dan als ze werk heeft maar dan onder een vervangingsovereenkomst. Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar de richtsnoeren van de Europese Commissie met betrekking tot gezinshereniging, die de Lidstaten aansporen rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, en wijst erop dat het niet meer evident is een arbeidscontract voor onbepaalde duur te bekomen. Verder stelt verzoeker dat de inkomsten van zijn echtgenote wel degelijk stabiel zijn aangezien zij immers, wanneer zij haar arbeidsinkomen verliest, in afwachting van een nieuwe betrekking kan terugvallen op een werkloosheidsuitkering, en hij voegt hiertoe voor de volledigheid een verklaring van het ACLVB bij het verzoekschrift.

Verzoeker stelt verder dat verweerder onzorgvuldig heeft geoordeeld aangezien hij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende over te gaan tot een deugdelijke analyse van de behoeften van verzoeker en zijn familieleden, wat hij heeft nagelaten. Verzoeker stelt dat artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de plicht een dergelijke behoefteanalyse te maken aan verweerder oplegt, en dat deze heeft nagelaten gebruik te maken van de mogelijkheid om verzoeker daartoe alle relevante informatie te doen overleggen. Volgens verzoeker beperkt verweerder zich ertoe het inkomen van de echtgenote van verzoeker te toetsen aan de “armoedegrens”, wat weinig zin heeft aangezien deze inkomensnorm gevoelig hoger ligt dan 120 % van het leefloontarief, terwijl de behoefteanalyse er net toe strekt na te gaan of het betrokken gezin kan rondkomen met een inkomen lager dan 120% van het leefloon op basis van de eigen behoeften. Verzoeker ziet hierin eveneens een schending van de motiveringsplicht. Verzoeker geeft tenslotte een beknopt overzicht van zijn kosten en stelt nog dat zijn gezin, dat op het moment van de bestreden beslissing slechts bestond uit verzoeker zelf, zijn echtgenote en haar zoontje uit een vorig huwelijk voor wie zij nog 150 euro onderhoudsgeld krijgt, wel degelijk over voldoende middelen beschikt om in hun eigen onderhoud te voorzien.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing wel degelijk correct werd gemotiveerd. Verweerder stelt dat de arbeidsovereenkomst van verzoekers echtgenote slechts een vervangingsovereenkomst is, zodat de gemachtigde niet kan afleiden hoe lang deze middelen nog ter beschikking van verzoeker en zijn echtgenote zullen zijn en zodat deze niet kunnen worden beschouwd als stabiel en regelmatig. Volgens verweerder haalt verzoeker geen argumenten aan die het onstabiel en onregelmatig karakter van de inkomsten zouden tegenspreken. In reactie op de bewering van verzoeker dat zijn echtgenote een werkloosheidsuitkering zou krijgen wanneer zij geen werk meer zou hebben, stelt verweerder dat het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten wordt beoordeeld op grond van de voorgelegde stukken en niet op basis van hypothetische inkomsten. Verweerder stelt verder dat aangezien de bestaansmiddelen onstabiel en onregelmatig zijn, geen behoefteanalyse diende te worden gemaakt, en verwijst in dat opzicht naar twee arresten van de Raad. Verweerder merkt ten slotte nog op dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van een moederschapsuitkering, noch van onderhoudskosten.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het komt dus niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij deze gegevens correct heeft beoordeeld en of hij niet tot een onredelijke beslissing is gekomen.

Kernbetoog van verzoeker is dat de gemachtigde enerzijds ten onrechte de bestaansmiddelen uit een vervangingsovereenkomst niet heeft aanvaard als stabiel en regelmatig en anderzijds geen deugdelijke en zorgvuldige behoefteanalyse heeft doorgevoerd, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens en daarmee artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]”

Verzoeker is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De echtgenote van verzoeker moet als referentiepersoon conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld heeft dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet stabiel en regelmatig zouden zijn. Aangezien zij is tewerkgesteld op basis van een vervangingsovereenkomst, oordeelt de gemachtigde immers dat hij geen zicht heeft op hoe lang deze bestaansmiddelen ter beschikking zullen zijn van de referentiepersoon en verzoeker, terwijl een minimaal toekomstperspectief voorhanden moet zijn om van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te kunnen spreken.

De Raad merkt op dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder *in casu* het begrip “stabiele bestaansmiddelen” onredelijk streng heeft geïnterpreteerd door de bestaansmiddelen van verzoekers echtgenote niet te weerhouden, louter omdat zij is tewerkgesteld met een vervangingsovereenkomst. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoert, heeft verzoeker wel degelijk argumenten die het onstabiel en onregelmatig karakter van de inkomsten tegenspreken en beperkt verzoeker zich niet tot het argument van de toereikende aard van de middelen.

Verzoeker verwijst immers naar de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 COM (2014) 210 *final*. De Raad wijst erop dat deze richtsnoeren betrekking hebben op het regime van gezinshereniging tussen derdelanders zoals vormgegeven in Richtlijn 2003/86/EG, en dus niet op gezinshereniging met een Belgische onderdaan, zoals *in casu*. In de mate dat de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de vereiste van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen evenwel de tegenhanger vormen, bij gezinshereniging met een Belgische onderdaan, van de overeenkomstige bepalingen in artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, die op hun beurt de omzetting vormen van Richtlijn 2003/86, kunnen de genoemde richtsnoeren van de Commissie

een richtinggevend karakter hebben bij de interpretatie van de vereiste van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Volgens deze richtsnoeren van de Europese Commissie kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs. Tegelijk spoort de Commissie de lidstaten aan *"om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk."*

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat door de aard van de tewerkstelling, namelijk op grond van een vervangingsovereenkomst, de bestaansmiddelen niet kunnen worden aanvaard. Het komt de Raad niet voor dat de gemachtigde bij deze beoordeling op redelijke wijze heeft rekening gehouden met de situatie op de arbeidsmarkt en met alle relevante omstandigheden van het geval.

Uit de arbeidsovereenkomst in het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote sinds 4 oktober 2013 was tewerkgesteld op grond van deze overeenkomst, *"voor de duur van de afwezigheid ingevolge ziekte van (...) "*. Op het moment dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag indiende, namelijk op 19 juni 2014, was zijn echtgenote dus al meer dan acht maanden tewerkgesteld op grond van deze overeenkomst, hetgeen verzoeker terecht aanstipt. Bovendien valt uit deze open formulering van de duur van de arbeidsovereenkomst, zonder verwijzing naar een concrete einddatum, niet af te leiden dat de tewerkstelling slechts van korte duur zou zijn.

Bovendien kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de stabiliteit van de inkomsten van zijn echtgenote voorts wordt onderbouwd doordat zij, bij het einde van haar tewerkstelling op grond van de vervangingsovereenkomst, in afwachting van een nieuwe job zeer waarschijnlijk op een werkloosheidsuitkering beroep kan doen. Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat werkloosheidsuitkeringen als bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen voor zover de betrokken referentiepersoon actief werk zoekt. Verweerders bewering hieromtrent in de nota met opmerkingen dat het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen niet wordt beoordeeld op grond van "hypothetische inkomsten" overtuigt niet. Het beoordelen van de stabiliteit van de inkomsten impliceert immers een prognose naar de toekomst, hetgeen noodzakelijk een element van hypothese veronderstelt. Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden waar hij in de bestreden beslissing stelt dat uit de tewerkstelling met een vervangingsovereenkomst *in casu* geen "minimaal toekomstperspectief" zou blijken, rekening houdend met de specifieke vervangingsovereenkomst van de echtgenote van verzoeker die reeds vrij lang liep op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat het argument van verzoeker dat deze specifieke vervangingsovereenkomst aanleiding kan geven tot werkloosheidsuitkering niet op redelijke wijze als een loze onwaarschijnlijke hypothetische bewering kan worden beschouwd. Ten overvloede blijkt *in casu* uit een attest van ACLVB Limburg van 13 januari 2015, bijgevoegd bij het verzoekschrift, dat verzoekers echtgenote na haar moederschapsrust inderdaad aanspraak kan maken op een werkloosheidsuitkering.

Nu de Raad van oordeel is dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* niet op redelijke wijze de inkomsten uit arbeid van verzoekers echtgenote buiten beschouwing kon laten omdat het geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zouden zijn louter omdat zij met een vervangingscontract was tewerkgesteld ondanks het feit dat zij met die vervangingsovereenkomst reeds geruime tijd aan het werk was waardoor bijgevolg deze arbeid zeer waarschijnlijk het recht op werkloosheidsuitkeringen zou openen, kan verweerder ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen individuele behoefteanalyse diende te worden gemaakt in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwijzingen in die zin in de nota met opmerkingen van verweerder naar arrest nr. 126 089 van de Raad van 23 juni 2014 en naar arrest nr. 124 305 van de Raad van 21 mei 2014 zijn niet dienstig nu de rechtspraak van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft en er geval per geval feitelijk moet worden nagegaan of de gemachtigde op redelijke wijze de middelen uit de specifieke voorgelegde arbeidsovereenkomsten eventueel buiten beschouwing kon laten, *quod non in casu*. Ten overvloede stelt de Raad vast dat in de tweede geciteerde zaak er geen actuele inkomsten

meer bleken op het ogenblik van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot in het voorliggende geval waarin de Belgische referentiepersoon inkomsten heeft voorgelegd van meer dan 1100 euro netto per maand. De gemachtigde blaast overigens warm en koud in de bestreden beslissing door tegelijk te stellen de voorgelegde bestaansmiddelen niet te aanvaarden, maar evenzeer over te gaan tot het maken van een behoefteanalyse op basis van die bestaansmiddelen.

De Raad meent dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er geen behoefteanalyse zou gebeurd zijn, maar wel kan worden gevolgd waar hij stelt dat deze behoefteanalyse niet deugdelijk en onzorgvuldig werd uitgevoerd. De loutere vaststelling in de bestreden beslissing dat de armoederisicogrens voor twee personen heden op ongeveer 1500 euro wordt geschat, zodat bestaansmiddelen ter waarde van 120% van het leefloon *“voor dit koppel echt wel het minimum bedrag dat dient ter beschikking te zijn”* is, kan niet worden beschouwd als een zorgvuldig uitgevoerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft weliswaar een minimumbedrag bepaald, met name de 120% van het leefloon, zijnde heden ongeveer 1300 euro in de situatie van verzoeker, doch heeft deze beoordeling van het minimumbedrag volledig *in abstracto* gedaan in het licht van de armoederisicogrens van 1500 euro. Zoals verzoeker aangeeft, is een dergelijke behoefteanalyse er net op gericht na te gaan of een gezin met een inkomen lager dan het wettelijk referentiebedrag van 120% van het leefloontarief voor een persoon met gezinslast toch in hun eigen onderhoud kan voorzien, gelet op hun eigen behoeften. Verzoeker verwijst hierbij volkomen terecht naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Het Hof heeft in haar arrest (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) immers duidelijk gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (In dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd). Hieruit blijkt dat noch de wet, noch het Grondwettelijk Hof verwijst naar de armoederisicogrens.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft daarbij uitdrukkelijk voor dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

De Raad meent dan ook dat een loutere toetsing *in abstracto* aan een armoederisicogrens die hoger ligt dan het wettelijk referentiebedrag van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet volstaat. Nu verzoeker inkomsten van zijn echtgenote, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die niet op redelijke wijze als onstabiel of onregelmatig kunnen worden beschouwd maar die niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloontarief voor een persoon met gezinslast, kwam het verweerder toe om de werkelijke behoeften van verzoeker, zijn echtgenote en haar achtjarig zoontje te bepalen en hiertoe eventueel bij verzoeker de nodige inlichtingen in te winnen. Verzoeker stipt terecht aan dat bij het maken van de behoefteanalyse de gemachtigde onder andere rekening had kunnen houden met de zeer lage huurprijs van ongeveer 200 euro die verzoeker voor zijn sociale woning moet betalen, zoals blijkt uit de huurovereenkomst die hij bij zijn aanvraag had gevoegd en die zich in het administratief dossier bevindt. De elementen die verzoeker nu heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift, met name het bewijs van uitkeringen wegens werkverwijdering omwille van zwangerschap, uitkeringen wegens moederschapsrust sedert 13 december 2014, een verklaring waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon recht zal hebben op werkloosheidsuitkering, bewijs van bijkomend alimentatiegeld dat de Belgische referentiepersoon ontvangt voor haar eerste kind, had hij in het kader van een behoefteanalyse aan de gemachtigde kunnen voorleggen indien deze zich niet tot een abstracte en onzorgvuldige behoefteanalyse had beperkt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. Nochtans geeft de verzoeker in zijn verzoekschrift de *supra* vermelde elementen aan, die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn

beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van verweerder een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, duidelijk bij de gemachtigde ligt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht gelezen in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het besproken middelenonderdeel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien de overige onderdelen van het middel, eveneens gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht.

3.2 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV AV 9 december 2013, nr. 115 993).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 en bevel) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES